

РЕШЕНИЕ

№ 873

гр. София, 08.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 22.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **13997** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 31933 от 13.12.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № УП 5328/10.12.2012 г. по описа на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от Ф. М., гражданин на А., с адрес [населено място], [жк], вх. Б, ет. 5, ап. 12 срещу Решение № 773/09.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. На следващо място се твърди, че административният орган неправалино е тълкувал и приложил нормата на чл. 9, ал.1 от ЗУБ който е транспониран от чл. 15, буква «в» от Директива2004/83/СЕО. В тази връзка жалбоподателят се позовава на Решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С – 456/07 г. за тълкуване на цитираната разпоредба. Излага съображения, е обект на преследване от недържавен агент и е налице хипотезата на чл. 8, ал.3 от ЗУБ. Допълнително твърди, че обжалваното решение не е съобразено с принципа в бежанското право non refoulement – представляващ забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот.

В хода на съдебното производство редовно призован, се явява лично, с преводача Н. Д., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – председателят на ДАБ, редовно призован не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва жалбата и предлага да не се уважава.

Настоящия съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е инициирано с подаването на молба за предоставянето на статут с вх. № Ж – 372 от 21.03.2012 г. по описа на дирекция «Миграция», изпратена по реда на чл. 58, ар.4 от ЗУБ на ДАБ. Желанието за закрила е потвърдено с молба вх. № 402 от 11.04.2012 г. По описа на РПЦ – С., подадена от Ф. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], гражданин на А., таджик по народност, вероизповедание: мюсюлманин – шиит, семейно положение – женен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т.3 от ЗУБ, тъй като не е предоставил документ, удостоверяващ самоличността му.

Видно от доказателствата по преписката жалбоподателят е пристигнал в Р. Б. нелегално през месец декември 2011 г. Мотивирал е молбата си за закрила със заплахата за живота на съпругата му Х. Р. от страна на неизвестните лица, които я изнасилили. При провеждане на интервюта разказва, че е роден и израснал в [населено място], А.. Твърди, че единственият му близък роднина в страната към момента е неговият чичо. Споделя, че проблемите му започнали през 2007 г. Тогава съпругата му отишла на гости при майка си в [населено място]. Вечерта няколко мъже нахлули в къщата, отвлекли Х. и сестра ѝ Х., и ги завели в покрайнините на града, където ги малтретирали и изнасилвали жестоко. Вследствие на физическия и психическия тормоз Х. починала, а Х. след болнично лечение започнала да се възстановява. Роднините и съседите на чужденеца обаче, които вече знаели за инцидента, го съветвали да убие или да се разведе със съпругата си, тъй като тя е опозорила семейната чест. Същевременно неизвестни лица веднъж замеряли с камъни дома на молителя, според когото това са същите хора, изнасилили жена му. По думите му извършителите се притеснявали от това, че тя е останала жива и може евентуално да ги разпознае. Поради тези причини кандидатът и съпругата му направили опит да напуснат нелегално А. през месец юли 2010 г. Докато били в [населено място], А., трафикантът разделил жените и децата от мъжете. По този начин съпругата на молителя, Х., и двете им деца - А. и Т. - успели да стигнат до Г., където получили разрешение за пребиваване и към момента продължават да живеят там. Афганистанският гражданин обаче бил заловен от иранските власти при опита му да премине нелегално през територията на И., задържан за 3 месеца в затвор и депортиран обратно в родината му. Няколко дни след екстрадирането му, чужденецът -напуснал А. за последен път. Твърди, че не е имал никакви лични проблеми в държавата му по произход, включително и с официалните афганистански власти. Жалбоподателят е заявил, че не желае да се завърне в страната му по произход, тъй като това би било равносилно на разпад на неговото семейство. Декларирал е, че не е бил запашван и върху него не е оказвано насилие. Изрично е заявил, че не е бил арестуван, съден или осъждан в А., както и че не е членувал в политически партии и организация.

Подробно в оспорения административен акт, ответникът е извършил съпоставка на излаганата от жалбоподателя бежанска история в проведените отделни интервюта и

констатираните противоречия.

Въз основа на така събраните данни, ответникът е приел подадената молба за закрила за неоснователна. Посочил е, че заявленията от иракския гражданин обстоятелства показват, че той е напуснал държавата си по произход не заради страх от преследване и тежки посегателства по смисъла на ЗУБ, а поради желанието му за по-добър живот извън държавата му по произход. Имайки предвид горните факти и обстоятелства, административният орган е приел, че не са налице условията на чл. 8, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство освен представените писмени доказателства с административната преписка не са ангажирани други.

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:

Оспореното решение № 773 от 09.11.2012 г. на председателя на ДАБ е връчено на адресата на 30.11.2012 г. в присъствието на преводача Ив. З.. Жалбата до Административен съд София град е подадена чрез административния орган с рег. № УП 5328 от 10.12.2012 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на ДАБ. Оспореният акт е издаден при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от председателя на ДАБ съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут.

В настоящия случай производството е образувано по повод подадена молба рег. № Ж - 372 от 21.03.2012 г. на жалбоподателя.

Желанието за предоставяне на статут е заявено от чужденеца и лично пред длъжностните лица на ДАБ – МС и веднага е регистриран.

На 11.04.2012 г. е проведено първото с него интервю.

Решаващият орган при ДАБ при МС постановява Решение № 3190 от 18.04.2012, с което на основание чл. 67в, ал.1 от ЗУБ във връзка с чл. 13 на Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета образува производството за предоставяне на статут в Р. Б. на Ф. М.. Това решение е връчено на адресата си на 17.05.2012 г.

На 12.04.2012 г. към преписката е приложено писмо, с което директорът на РПЦ – С. уведомява директора на Специализирана дирекция “Т” при ДАНС, че Ф. М. е подал молба за закрила. Отговорът е върнат на 21.05.2012 г., когато е заведен с рег. № УП 5328 на директора на Специализирана дирекция “Т” – ДАНС, с което се уведомява председателя на ДАБ при МС, че към онзи момент ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Р. Б. на жалбоподателя.

В срока по чл. 70, ал.2 от ЗУБ, с оглед датата на връчване на решение № 3190 от 18.04.2012 г. на председателя на ДАБ, е изготвена докладна записка с рег. № УП 5328 от 12.06.2012 г., с която се предлага образуваното ускорено производство по предоставяне на статут на Ф. М. да се преобразува в производство по общия ред, тъй като е изтекъл тридневния срок за взимане на решение.

На 18.07.2012 г. е проведено ново интервю с кандидата, за което е изготвен протокол с рег. № УП 5328.

Поради недостатъчност на събраните данни и необходимост от осъществяване на допълнителни процесуални действия за изготвяне на становище от интервюиращия орган и на основание чл. 75, ал.3 във връзка с чл. 74 от ЗУБ младши експерт в РПЦ – С. е поискал продължаване срока на производството за предоставяне на статут с докладна записка рег. № 5328 от 06.08.2012 г.

На 29.08.2012 г. жалбоподателят е подписал декларация с рег. № 5328, за това, че е уведомен, че срока на образуването по негова молба производство за предоставяне на статут е удължено с 2 месеца и се развива по общия ред.

На 13.09.2012 г. е проведено третото по ред интервю с него, за което е съставен съответния протокол.

В срока по чл. 74 от ЗУБ, изчисляван от датата на втората докладна записка, младши експерт А. В. в РПЦ – С. е изготвил и представил Становище рег. № УП 5328 от 04.10.2012 г. до председателя на ДАБ при МС., с което е предложил да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Ф. М..

За времето от депозираното становище до датата на издаване на оспореното решение, административният орган не е осъществявал събеседвания с жалбоподателя (видно от доказателствата по делото), а само е събирал информация за обстановката в държавата по произход – Справка с вх. № 01-5415 от 15.10.2012 г., изготвена от дирекция “Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ. Настоящият съдебен състав като се запозна с представените по делото писмени доказателства и съобрази изложеното от жалбоподателя в административното производство, споделя изцяло изводите на ответника, изложени в оспорения акт. Безспорен е изводът, че чужденецът в производството, е представял различни обстоятелства за исканата закрила. Установените противоречия касаят конкретни дати, разминаването, на които не би могло да бъде допуснато предвид факта, че се касае за лични данни и за семейството му. Същите сочат за съзнателно давани неверни данни, целящи заблуждаване на бежанските органи.

С оглед на приетите по делото писмени доказателства, съдът намира, че доводите изложени от ответника в оспорения административен акт са правилни и законосъобразни, тъй като заявените от чужденеца мотиви не попадат във визираните в чл. 8 от ЗУБ предпоставки.

От проведените с М. интервюта не е видно, същият да е изложил съображения свързани с предоставянето на бежански статут. Вместо това изрично заявява, че не е арестуван или осъждан и че не е политически ангажиран.

Съдът, намира, че правилно и законосъобразно ответникът е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на бежански статут, поради което го е отказал.

Що се касае за втория момент – претендирането на субсидиарна закрила, решението на зам. – председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно отново.

За чуждия гражданин не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от

конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

С оглед на това тълкуване и предвид фактът, че Ф. М. не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Кандидатът не е бил принуден да напусне А. и поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

Поради изложеното, не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

С оглед на изложеното дотук, не се установяват и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За чуждия гражданин не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Предвид обстоятелството, че молителят е пълнолетен, женен и с оглед неговите твърдения съпругата му и децата му са с евентуален предоставен статут, не ангажира писмени доказателства, не се установяват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочените от него мотиви за желанието му да живее в Р. Б., не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Искането му за закрила е неоснователно.

Що се касае до направеното възражение за необсъждане в оспореното решение на принципа по *refoulement*, настоящият съдебен състав намира, че същото е неоснователно, тъй като в решението, директорът на ДАБ подробно е изследвал въпросите залегнали в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Правилно и законосъобразно е преценено, че в случай на връщане на чужденеца на територията на държавата му произход, тъй като там не са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

По тези съображения Административен съд – София град, I – во отделение, 8 ми състав намира, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. М., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 773/09.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

